

PÁN ZVÍŘAT

Zbyněk "Gilgalad" Holub

Na lavičce, v dřevěném altánku se zdobenou stříškou, seděl malý skřítčí chlapec. Velkýma očima, plnýma zvědavosti a úžasu, pozoroval nádhernou kvetoucí zahradu, právě smáčenou drobným jarním deštěm. Ze zahrady k němu přicházela různorodá směsice vůní a skřítek se snažil rozpoznat, která z nich patří ke které květině. Náhle chlapec zbystřil, po cestičce dlážděné bílým kamením se blížil starý šedovlasý skřítek s dlouhými rozpuštěnými vlasy. Stařík se na chlapce usmál a zastavil se několik kroků od altánku, poblíž uměle navršené skalky s miniaturním vodopádem a jezírkem plným kvetoucích leknínů. Šedovlasý skřítek vztáhl své ruce vzhůru k nebesům a se slzami v očích dojatě děkoval Chaj Lin, Matce země, za blahodárny déšť. Poté se dlouze protáhl, zív a pustil se do sestavy cviků, připomínajících nějaký podivný tanec či medvědí chůzi. Skřítek se pečlivě soustředil na každý svůj pohyb. Když ve cvičení ustal, s úsměvem ve tváři zkontroloval poupata na růžových keřích, a pak se posadil na lavičku k mladému skřítkovi.

"Bud' zdrav, dědečku Čene. Vid', že mi zas budeš vyprávět nějaký příběh ze starých časů?"

"Dnes ti povím velmi starý příběh, Jin Xu. Z velmi dávných dob, kdy byl náš národ jednotný a světu panovala rasa krutých obrů. V těch zlých časech byly všechny živé bytosti obry pronásledovány a zabíjeny jen pro jejich potěšení a radost z lovu. Skřítci se tehdy ukrývali hluboko v lese a jejich životy byly ve stálém nebezpečí. Jednoho dne přišlo mnoho obrů a skřítci ani zvířata již neměli kam utéct. A tehdy se z nebes snesl orel. Nebyl to však ledajaký orel, jeho zobák a pařáty zářily jako sluneční paprsky, z jeho očí vycházel jas hvězd. Z hrdla mu pak vycházel krásný a přeci strašný zpěv. Tak skřítci poznali Tong Che, Pána zvířat, kterého ostatní národy nazývají Bongirem.

Obři ustoupili, oslnění orlovou zářící aurou a zaraženi jeho hrozivým zpěvem. Pak potmělo nebe, jež nezakryly černé mraky, ale křídla tisíců ptáků, kteří se snášeli po stovkách k zemi. Vzali na svá křídla skřítky a vznesli se i s nimi vysoko k nebesům. Co se pak dělo dole na zemi, žádný ze skřítků nepamatuje. Jen utichající křik obrů vypovídal o jejich krutém konci. Když skřítci opět stanuli na pevné zemi, nebylo po strašlivých obrech ani památky. Skřítci děkovali Pánu zvířat a ptali se jej, jak se mu jen odvděčí. Ten však jejich vděk odmítl a pravil:

"Starejte se o tvory lesa, pečujte o zvířata a buďte jim ochránci a patrony. Za odměnu porozumíte jejich řeči i duši a jejich přátelství se vám stane bohatstvím."

Tehdy začali vděční skřítci léčit raněnou zvěř, nosit jí v dobách nouze krmení a zvířata se stala jejich věrnými druhy.

Polední déšť ustal, jen drobné kapičky vody zůstaly a zdobily svým třpytem listí stromů Zlatého lesa. Oba skřítci se pomalu ubírali kvetoucí zahradou a zpívali si přitom starou píseň svého lidu. Píseň o velkém skřítčím císařství, kde kdysi žili všichni dobří tvorové šťastni a v pokoji...

Copyright © 2003 Asterionpg.cz - Všechna práva vyhrazena